

24 Μαρτίου, 1993

[ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΠΑΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ,

Αιτητές,

v.

ΕΦΟΡΟΥ ΦΟΡΟΥ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 238/92)

-
- Οι περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμοι 1978 έως 1988 —
Άρθρο 23(2) — Αύξηση χρονικού ορίου φορολόγησης από 6 σε 12
έτη εφόσον διαπιστωθεί εσκεμμένη παράλειψη εκ μέρους του φορο-
λογούμενου — Εναπόκειται στην κρίση του Εφόρου, με βάση τα
ενώπιόν του στοιχεία — Οι αιτητές παρέλειπαν κατ' επανάληψη να
δηλώνουν τους τόκους που εισέπρατταν από τις καταθέσεις τους
— Εύλογα επιτρεπτή η απόφαση του Εφόρου να τους θεωρήσει ως
ένοχους εσκεμμένης παράλειψης. 5
- Το μοναδικό ερώτημα που εγέρθη στην παρούσα προσφυγή ήταν
η ερμηνεία και εφαρμογή του Άρθρου 23 την περί Βεβαιώσεως και
Εισπράξεως Φόρων Νόμων 1978 έως 1988. Οι αιτητές ισχυρίστη-
καν πως η απόφαση του Εφόρου να θεωρήσει την αποβιώσασα ένο-
χη εσκεμμένης παράλειψης δήλωσης των τόκων που εισέπραττε
από τις καταθέσεις της και να αυξήσει ως εκ τούτου το χρονικό
όριο φορολόγησης από 6 σε 12 έτη, ήταν εντελώς αυθαίρετη και λή-
φθηκε χωρίς καμία έρευνα. 10 15
- Το Ανώτατο Δικαστήριο απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφά-
σισε ότι: 20
- Το αν ο φορολογούμενος είναι ένοχος εσκεμμένης παράλειψης,
εναπόκειται στην κρίση του Εφόρου, με βάση τα ενώπιόν του στοι-
χεία και δε χρειάζεται να υπάρχει απόφαση οποιουδήποτε Δικα-
στηρίου. 25

5 Στην υπό κρίση υπόθεση, η αποβιώσασα υπέβαλε τις φορολογικές της δηλώσεις για τα έτη 1979-1990, πλην όμως, ενώ δήλωνε τα άλλα της εισοδήματα, παρέλειπε κατ'επανάληψη να δηλώνει τους τόκους που εισπραττε από τις καταθέσεις της στις τράπεζες. Αυτή η παράλειψη, που επαναλαμβανόταν για χρόνια, ήταν υπό τις περιστάσεις, εύλογα επιτρεπτό στον Έφορο να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ήταν εσκεμμένη. Η αποβιώσασα είχε καθήκον να υποβάλλει αληθείς και ορθές φορολογικές δηλώσεις και ενώ δήλωνε ορθά και αληθινά τα άλλα της εισοδήματα, παρέλειπε συστηματικά να δηλώνει τους τόκους. Η συμπεριφορά της αυτή, αποδεικνύει από μόνη της την εσκεμμένη παράλειψή της.

10 Υπό τις περιστάσεις, δε χρειαζόταν περαιτέρω έρευνα από μέρους του Εφόρου για να καταλήξει στο συμπέρασμα που κατάληξε. Η απόφαση του ήταν εύλογα επιτρεπτή.

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.

20 Αναφερόμενες υποθέσεις:

Ioannides v. Republic (1985) 3 C.L.R. 1801,

Ζαχαροπλαστικές Επιχειρήσεις "ΟΚΑΠΙ" Λτδ ν. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 2312,

25 *Wellington v. Reynolds (H.M. Inspector of Taxes) [1962] 40 T.C. 209.*

Προσφυγή.

30 Προσφυγή εναντίον της φορολογίας που επέβαλε ο Έφορος Φόρου Εισοδήματος για τα έτη 1979-90, για τόκους που εισέπραξε η αποβιώσασα κατά τα πιο πάνω χρόνια.

35 *Π. Μιχαήλ*, για τους Αιτητές.

Στ. Ιωσήφ, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

40 ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ.: Οι αιτητές καταχώρησαν την παρούσα προσφυγή υπό την ιδιότητά τους ως διαχειριστές της περιουσίας της αποβιωσάσης Θέμιδας Ορέστη Κυριακίδη, τέως από τη Λευκωσία και ζητούν την ακύρωση των φορολογιών φόρου εισοδήματος για τα φορολογικά έτη 1979-1990, για το συνολικό ποσό

των Α.Κ.6.904,58, που επέβαλε ο καθ' ου η αίτηση Έφορος Φόρου Εισοδήματος, για τόκους που εισέπραξε η αποβιώσασα κατά τα πιο πάνω χρόνια.

Όταν οι αιτητές υπέβαλαν στον Έφορο καταστάσεις τραπεζι- 5
τικών λογαριασμών της αποβιώσασης, διεφάνη ότι από το 1979-
1990, η αποβιώσασα εισέπραττε τόκους από καταθέσεις της, τους
οποίους όμως δεν είχε δηλώσει στις δηλώσεις φόρου εισοδήματος
που υπέβαλλε, παρόλο που δήλωνε τα άλλα της εισοδήματα.

Ο Έφορος έκρινε πως η παράλειψη αυτή της αποβιώσασης 10
ήταν "εσκεμμένη" και σύμφωνα με το άρθρο 23 των περί Βεβαι-
ώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμων 1978-1989, επεξέτεινε το
όριο φορολόγησης από 6 σε 12 χρόνια και επέβαλε την προ-
σβαλλόμενη φορολογία. 15

Οι αιτητές υπέβαλαν ένσταση, πλην όμως η ένστασή τους
απορρίφθηκε και καταχωρήθηκε η παρούσα προσφυγή.

Το μοναδικό ερώτημα που εγείρεται στην παρούσα προσφυ- 20
γή είναι η ερμηνεία και η εφαρμογή του άρθρου 23 των περί Βε-
βαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμων 1978 έως 1988.

Είναι η θέση των αιτητών πως δεν υπάρχει εσκεμμένη παράλει- 25
ψη και ότι ο Έφορος εντελώς αυθαίρετα και χωρίς καμιά έρευνα,
αύξησε το χρονικό όριο φορολόγησης από 6 σε 12 έτη, όταν οι αι-
τητές προσκόμισαν τις σχετικές καταστάσεις των τραπεζών, κρί-
νοντας ότι η παράλειψη της αποβιώσασης ήταν εσκεμμένη.

Ο δικηγόρος των καθ' ων η αίτηση αντέκρουσε τους ισχυρι- 30
σμούς των αιτητών και τεκμηρίωσε την εισήγησή του ότι οι προ-
σβαλλόμενες αποφάσεις λήφθηκαν ορθά και νόμιμα.

Το άρθρο 23(2) των πιο πάνω νόμων έχει ως ακολούθως: 35

"(2) Οσάκις τις είναι ένοχος δόλου ή εσκεμμένης παραλεί-
ψεως, το χρονικόν όριον των εξ ετών το οποίον αναφέρεται
εν τω εδαφίω (1) αυξάνεται εις δώδεκα έτη."

Το αν ο φορολογούμενος είναι ένοχος εσκεμμένης παράλει- 40
ψης, εναπόκειται στην κρίση του Εφόρου με βάση τα ενώπιόν
του στοιχεία και δε χρειάζεται να υπάρχει απόφαση οποιουδή-
ποτε Δικαστηρίου (βλ. *Ioannides v. Republic* (1985) 3 C.L.R.
1801 και *Ζαχαροπλαστικές Επιχειρήσεις "ΟΚΑΠΙ" Ατδ v. Κυ-*

πριακής Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 2312).

Στην υπόθεση *Wellington v. Reynolds (H.M. Inspector of Taxes)* [1962] 40 T.C. 209, αναφέρθηκαν τα ακόλουθα στη σελ. 215:

5

"... is some deliberate or intentional failure to do what the taxpayer ought to have done, knowing that to omit to do so was wrong. And what the taxpayer's duty was, in such a case as this, was to make a true and correct return in relation to Income Tax to the best of his judgment and belief:..."

10

Στην υπό κρίση υπόθεση, η αποβιώσασα υπέβαλλε τις φορολογικές της δηλώσεις για τα έτη 1979-1990, πλην όμως, ενώ δήλωνε τα άλλα της εισοδήματα, παρέλειπε κατ' επανάληψη να δηλώνει τους τόκους που είσπραττε από τις καταθέσεις της στις τράπεζες. Αυτή η παράλειψη, που επαναλαμβανόταν για χρόνια, ήταν υπό τις περιστάσεις, εύλογα επιτρεπτό στον Έφορο να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ήταν εσκεμμένη. Η αποβιώσασα είχε καθήκο να υποβάλλει αληθείς και ορθές φορολογικές δηλώσεις και ενώ δήλωνε ορθά και αληθινά τα άλλα της εισοδήματα, παρέλειπε συστηματικά να δηλώνει τους τόκους. Η συμπεριφορά της αυτή, αποδεικνύει από μόνη της την εσκεμμένη παράλειψή της και δεν τεκμηριώνεται η εισήγηση του δικηγόρου των αιτητών, πως η παράλειψη οφειλόταν στο προχωρημένο της ηλικίας της αποβιωσάσης και στις πολλές της υποχρεώσεις.

20
25

Υπό τις περιστάσεις, δε χρειαζόταν περαιτέρω έρευνα από μέρους του Εφόρου για να καταλήξει στο συμπέρασμα που καταλήξε. Η απόφασή του ήταν εύλογα επιτρεπτή.

30

Κατά συνέπεια, η επίδικη απόφαση επικυρώνεται και η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα εναντίον των αιτητών. Τα έξοδα να υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή.

35

*Η προσφυγή απορρίπτεται με
έξοδα εναντίον των αιτητών.*